

rentiam quæ versatur inter exemptionem datam ratione loci, & inter datam ratione personæ considerari debere, dicit. Iuxta quam Panormitanus in cap. Tuarum, de Priuileg. dicit, q̄ quando exemptio datur ratione loci, puta Ecclesiæ, vel monasterij, virtute eius extra talem locum vel monasterium non potest vti exemptione. Quando vero datur exemptio ratione personæ, & non loci, vbicunque, tali exemptione vti potest: priuilegium enim personale sequitur personam. Et sic priuilegium concessum personis ratione loci, non extenditur ultra locum: quia censetur potius reale, quàm personale, vt notat Panormitanus, in. c. Cum Capella. de Priuileg. secus in exemptione ratione personæ.

¶ Ex his infero primo, q̄ cum priuilegia concessa confessoribus regularibus pro pœnitentibus ad se vndique accedentibus, non concedantur ratione monasteriorum, sed ratione suarum personarum [vt ex eorum littera satis patet] extra sua monasteria, possunt vti vbicunque, voluerint dictis priuilegiis.

¶ Secundo inferitur, quod confesores, & quilibet alij Religiosi Sacerdotes Mendicantes possunt Sacramentum Eucharistiæ ministrare